

Dieuwke Meinema-Veenstra: 'Vluchten in het leven.' Uitgeverij Boekscout, Soest 2010. ISBN 9789460894565 (Kanker/Borstkanker/1) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/ Ziekte/ Stijl: Dieuwke Meinema Veenstra beschrijft in dit boek de periode dat bij haar borstkanker werd geconstateerd, de behandelperiode, en de directe periode daarna. Daarbij gaat zij onder andere in op hoe deze periode haar leven en dat van haar partner heeft beïnvloed, emoties, verwerking en aanpassing van haar leven. Een aantal gedichten van Dieuwke zijn toegevoegd die passen bij de ervaringen, gevoelens en emoties extra toelichten. Een goed leesbaar, prettig geschreven boek.

Over de schrijfster: Dieuwke Meinema- Veenstra woont in Wormer, tot 5 april 2010 samen met haar man Jacob die op die dag gestorven is. Zij heeft een zoon en een dochter en diverse kleinkinderen. Zij werkte onder andere in de gezondheidszorg en werkt nog steeds als vrijwilligster. Zij deed en doet daarnaast diverse cursussen. Dieuwke is dol op golden retrievers. Haar viervoeter Noor is een trouwe vriendin die haar ook hielp, naast natuurlijk man, familie en vrienden, haar leven weer op de rails te krijgen.

Toen Dieuwke dit boek af had geschreven kreeg Jacob te horen dat hij slokdarmkanker had waaraan hij, na een ziekbed van zes weken, is gestorven. Zij is van plan over die periode een tweede boek te schrijven.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Dieuwke Meinema hoe bij de tweejaarlijkse borstkankercontrole bij haar borstkanker werd ontdekt. Haar man kreeg het bericht van de huisarts terwijl zij haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen in Amerika bezocht. Ze had al wel een voorgevoel gehad, maar had haar kop in het zand gestoken, er niet aan toe willen geven.

Dieuwke vertelt hoe ze in het ziekenhuis de diagnose te horen kregen en de medische molen inging. Ze onderging diverse onderzoeken, moest een borst missen, kreeg chemotherapie en bestralingen.

Dieuwke beschrijft gedurende de gehele periode welke emoties ze had, hoe ze onderzoeken ervaren heeft, en hoe ze bijvoorbeeld kon gaan zien dat de chemo een vriend was, maar ook hoe wanhopig ze is geweest. Ze vertelt over verdriet, bijvoorbeeld bij het verlies van haar haren. En pijn, ook van een 'chemo' brand in haar hand. Ze gaat in op reacties van de omgeving en hoe ze daarmee om wist te gaan, beschrijft hoe ze zich gesteund voelde en waar ze moeite mee had. Ze licht toe waarom haar behandelend arts goed voor haar is geweest en hoe zij en Jacob zich door de periode heen worstelen, hoe hij er voor haar was.

Ingrijpend was ook voor haar dat ze haar hond Herman, een golden retriever, niet kon houden. Dieuwke moest haar wereld aanpassen en deed dat ook. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. Toen zij klaar was met de behandelingen had ze geleerd niet uit het leven te vluchten maar van het moment te genieten. Zij en Jacob kochten een boot die ze Herman noemden. En een nieuwe, een beetje gehandicapte golden retriever Noor, deed haar intrede.

Jacob en zij leerden zo niet uit het leven te vluchten maar in het leven en een nieuw evenwicht te vinden.

Wat viel op: De emoties, ups en downs die Dieuwke bespreekt zullen vele vrouwen die de diagnose borstkanker te horen krijgen of te horen hebben gekregen herkennen. Mooi is ook dat ze laat zien hoe het vluchten in het leven Jacobs en haar leven veranderde omdat bijvoorbeeld een boot na de ziekteperiode meteen werd gekocht.

Citaten:Pag. 71: ‘Ik huilde. Omdat de voorbereidingen werden gestart die mijn ogenshijnlijk gezonde lichaam zouden gaan ontluisteren. Mijn ziel zou diep bekrats worden. Hoe diep wist ik niet. Dat zou ik pas weten aan het eind van deze lange, intense periode.’

Pag.107: ‘Wat moest ik eigenlijk nog in die auto? Waarom zou ik nog naar dat ziekenhuis moeten gaan? De kinderen hadden hun plaatsje in het leven en de wereld wel gevonden. Ze konden zonder mij. Jacob zou zich ook goed kunnen redden, hij had een prachtige baan en ik zou hem een mooi huis achterlaten. (...) Wat was het leven nog waard voor mij? Het was alleen maar verdriet en angst voor de toekomst.’

Pag.140: ‘Mijn chirurg heeft mij over de drempel gezet, naar het nieuwe leven. En nu kan ik verder gaan. Het was fout van mij om aan de verkeerde kant van de drempel te blijven staan. De kant van het ooit sterven in plaats van de kant van het leven. Fout, dat ik er niet overheen durfde te stappen.’

Pag. 175: ‘Plotseling zei ik tegen Jacob: “Kijk nou toch, die vrouw op die weerfoto draagt net zo’n zeiljas als ik heb. En kijk eens, dat is ook toevallig, ze heeft precies zo’n hond als wij hebben.” Jacob keek eens goed naar mij. “Mens,” zei hij, “dat ben jij, samen met Noor.” (...) Ik zag en voelde dit als een bewijs naar de buitenwereld. Kijk maar eens mensen, ik ben er weer. (...) Alles heb ik doorstaan en overleefd. Dit ben ik, de nieuwe ik. En ik loop met onze lieve blonde schat.’

Recensies:Aktief, de krant voor Wormerland, Wormerveer en omstreken 44^e jaargang zondag 17 oktober 2010: “(...)Op 5 april j.l. is hij (= Jacob) overleden. Hij was het die Dieuwke de moed gaf om door te gaan met het schrijven van het boek en het uitgeven daarvan, ook toen hij wist dat hij niet lang meer te leven had. Hij was ontzettend trots op haar dat zij aan hem beloofde dit te zullen doen. (...) Het boek vertelt ook over het vertrouwen in haar geloof. De gemakkelijke leesbaarheid van het boek wordt verder ondersteund door verschillende gedichten welke zij heeft gemaakt.”